

Че натварилъ тваръ съ кирия,
Руйно вино и ракия.
Впрѣгналъ бивли виторози,
Силни борци вихроноги,
Дръпналъ вити имъ синжири,
Презъ ливади тамъ тръбливи.

Дет' вкръвнеченъ бикъ върлувалъ,
По си поля той лудувалъ,
Дет' не смеялъ волъ да джхне,
Нето кала тамъ да скръцне.

Белизина тамъ класѣла,
Буйно расла и цвѣтѣла,
Отъ години непасена,
Не тъпкана не газена.

Спрѣлъ са Сидеръ средъ ливади,
Пусналъ бивли по морави,
Съ ранни роси оросени,
Не пасени не търлени.

Че извадилъ тънка свиреа,
Свирнѣж свирѣ бикѣтъ вика,
Отъ далечна тъмна лѣжж,
Да си доди тамъ на борбж.

Бикѣтъ лежалъ въ горещижж,
Въ глина локва на хладинж
Съ биволични ўгойни чърди
Хладили си тлѣсти снаги.

Кат' бикъ зачулъ свирнѣж бойна,
Издигналъ си снагж ўгойна,
Изкочилъ изъ локва глинна,
Кат' стихия буйна-силна.

Оставилъ тамъ чърди ўгойни,
Тж са втурналъ презъ усойни :
За ревалъ той та за бучалъ,
Презъ що мин'валъ ломилъ трушалъ.

Юнакъ Голю кат' го й зачулъ,
Щото пасѣлъ въ часъ го исполъ,
Дигналъ глава съгледалъ го,
Втурналъ му са посрещналъ го.

Въ една равна тамъ поляни,
Сто тодини неорана,
Срещнали са биволъ съсъ бикъ,
Вдарили са съ голѣмъ натискъ.

Вити рога затрещели,
Еки чела запращели,
Димъ са йздигалъ отъ глави имъ,
Гжсти паѣи отъ ноздри имъ.